

≡ SARAH LADD ≡

Het bedrog
van
Cloverton Hall

ROMAN

Sarah Ladd

Het bedrog van Cloverton Hall

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Deze roman wordt opgedragen aan RG – met vriendschap
en dankbaarheid

PROLOOG

Londen, Engeland, 1810
Veilinghuis Flanner

Je gaat niet alleen naar de havens. Het is gevaarlijk.

Olivia dacht aan de waarschuwing van haar vader. Hij had natuurlijk gelijk. Geweld vierde hoogtij langs dit bruisende stuk van de rivier de Theems. Er gingen meer dan genoeg verhalen rond over een nietsvermoedende sterveling die van de kade was verdwenen en van wie nooit meer iemand iets had gehoord.

Maar een kijkje nemen kon geen kwaad.

De veertienjarige Olivia Brannon stapte door de achteruitgang van Veilinghuis Flanner naar buiten op de jachtige aanlegplaats, een kleurrijke wereld die ze maar al te goed kende. Zeelui en handelaars liepen bedrijvig rond, gretig gebruikmakend van het wegstervende daglicht, en de lawaaige witte zeevogels doken laag en slomden tussen de masten van de hoge schepen door. Merkwaardige geuren van vis en komijn, van hout en tabak, parfumeerden de bedompte, nevelige atmosfeer, en ze werd omgeven door de opwindende nieuwe en onbekende dingen.

Ze wilde alles zien. Alles weten. En niet alleen over de schatten die binnenkwamen met de schepen van de Oost-Indiëvaarders. Ze wilde de verhalen kennen over de exotische landen waar ze vandaan kwamen en de mensen die ze hadden gemaakt.

Ze ging op haar tenen staan en drukte haar hand tegen haar

voorhoofd om haar ogen af te schermen tegen de gouden ondergaande zon die weerspiegelde in het ruwe water. Door de menigte zeelui, afgedankte netten en opgerolde touwen zag ze hem ineens staan.

Een grote houten kist met het stempel: *Transport levende dieren.*

‘Olivia.’

De bekende mannentenor sloeg haar verwachting de bodem in en ze werd door ergernis bekropen. Ze keek over haar schouder.

Lucas Avery, lang, slungelig en drie jaar ouder dan zij, stond vlak achter haar met een lijvige leren rugzak over zijn pezige schouders geslingerd. De wind uit de rivier speelde met zijn geelbruine haar, dat lichter scheen te zijn geworden door de zon, en zijn gewoonlijk blozende gezicht was veel gebruinder dan in haar herinnering.

‘Het wordt al bijna donker.’ Hij knikte naar de Theems. ‘Het is hier niet veilig als de zon onder is.’

Zijn waarschuwing was gegrond, maar ze wilde hem niet de voldoening geven te denken dat hij haar iets verteld had wat ze niet wist. ‘Weet ik.’

‘Wat doe je hier trouwens?’ Hij kwam naast haar lopen toen ze in de richting van de houten planken liep.

‘Als je het beslist wilt weten, gisteren is er een tijger binnengekomen op de Belletrue. Hij is bestemd voor de koninklijke menagerie in de Tower of London. Ik hoopte hem te zien,’ verklaarde ze, trots op de nieuwe informatie die ze te vertellen had en vastbesloten om het gesprek naar haar hand te zetten. ‘Wat doe jij hier? Ik dacht dat je in de Oriënt zat.’

‘Zat ik ook.’ Hij bleef even staan om twee mannen met een grote hutkoffer tussen hen door te laten. ‘We zijn gisteren pas teruggekomen.’

Ze beet op haar onderlip en keek uit naar de masten en het scheepstuig.

O, wat benijdde ze hem.

Timothy Avery, Lucas' vader, was leverancier van antiques, net als haar vader. Lucas maakte verre reizen met hem op zoek naar rariteiten – naar India, Egypte, Italië. Haar vader reisde ook, maar ze mocht nooit met hem mee. Sinds haar moeder op een zeereis naar Italië difterie had opgelopen en was gestorven, achtte haar vader zijn beide dochters te teer om te reizen – een sentiment dat Olivia vurig tegensprak, maar tevergeefs.

Een fascinerend gebrul, anders dan alles wat ze ooit had gehoord, galmde in de buurt van de rollen opgeslagen zeildoek en stenen gebouwen langs de kade. Er werd geschreeuwd en gerend. Ze draaide zich met een ruk om en zag twee zeelui die een grijs teedoek over de kist vastmaakten. Andere zeelui voegden zich bij hen en met elkaar duwden ze de kist van de rand van de aanlegplaats in de richting van de gebouwen.

Teleurgesteld liet ze haar schouders hangen. 'Ik ben te laat.'

'Misschien is de tijger er morgen nog,' probeerde Lucas haar op te beuren.

Hij zei het om aardig te doen, dat wist ze. Toch irriteerde het haar. Lucas Avery was altijd aardig – dat was zijn meest bewonderenswaardige eigenschap sinds ze als kind speekame-raadjes waren geweest. Maar nu leek het niet gerechtvaardigd – en niet eens gepast. Hoe kon hij zo luchtig met haar praten alsof hun vaders geen vijanden waren? Alsof zijn vader de hare niet had verraden?

'Misschien.' Ze draaide zich om naar de ingang van het veilinghuis aan de kant van de kade.

'Ik loop met je mee naar binnen.'

'Dat is niet nodig.' Het klonk scherper dan ze bedoeld had.

'Weet ik. Maar ik doe het toch.'

Toen ze bij de ingang van het veilinghuis waren, hield Lucas de deur voor haar open. Het was ondraaglijk heet toen ze de hal betrad en de overweldigende stank van te veel lijven in een bedompte ruimte drong haar neus binnen. Ze hield haar pas een beetje in om haar ogen aan het schemerlicht te

laten wennen voordat ze zich omdraaide naar Lucas. ‘Zoals je ziet, ben ik nu binnen en helemaal veilig, dus ik wens je goedendag.’

Maar hij sloeg geen acht op haar bevel om te gaan en boog zich dichter naar haar toe om zich verstaanbaar te maken boven het geroezemoes uit. ‘Is dat de Cavesee-vaas?’

Olivia volgde zijn blik naar waar ze haar vader had achtergelaten. Edward Brannon en zijn broer Thomas waren bezig de imposante, blauw met witte porseleinen Chinese vaas – een gevierd relikwie uit de Ming-dynastie – uit het stro van de vervoerskist te pakken.

Ze werd overspoeld door opluchting. Hij was aangekomen. Haar vader had jarenlang moeite gedaan om het ding te kopen, en ze hadden meer dan vijftien lange maanden moeten wachten totdat het stuk de Engelse kust bereikte. Zoals altijd met zulke belangrijke transacties, hadden ze voortdurend in angst gezeten dat hij op zee beschadigd zou worden of verloren zou gaan.

Maar daar was hij dan: groot, intact, en verbluffend mooi.

Ze hief haar kin en greep de kans om de overhand te krijgen op de Avery’s. ‘Ja, mijn vader heeft hem gekocht namens meneer Francis Milton, voor zijn chinoiseriecollectie op Cloverton Hall.’

Ze wist welk effect die naam op Lucas zou hebben, en ze liet een dramatische stilte vallen om het goed tot hem door te laten dringen. ‘Ik moet gaan. Mijn vader zal mijn hulp nodig hebben.’

Zonder zijn antwoord af te wachten, maakte ze een kniebuiginkje en baande zich een weg door de toeschouwers naar haar vader en oom, die de reusachtige *tianqiuping*-vaas, die bijna zestig centimeter hoog was en waarvoor twee mannen nodig waren om hem veilig op te tillen, uit het krat haalden.

Misschien had ze overdreven. Haar vader had haar hulp niet echt *nodig*. Maar hoe moest ze alles over het taxeren van antiek te weten komen als ze er niet zo veel mogelijk aan deelnam?

Toen ze dichterbij kwam, werden de bijzonderheden duidelijker zichtbaar: de onmiskenbare kobaltblauwe kleur tegen de helderwitte achtergrond. De woeste, vijftienige draak die om de bolvormige voet liep – een symbool van de keizer. Lotusbloemen verfraaiden de zuil die de hals vormde, en langs de onder- en bovenrand cirkelden *lishui*-golfjes.

Ze voelde een overweldigende trots en een lachje speelde om haar mond. Brannon Antiek had iets gedaan wat Avery & Sons nooit zou kunnen: kostbare stukken leveren voor de beroemde chinoiseriecollectie van Milton. De Avery's mochten het op andere fronten van hen hebben gewonnen, maar nu raakte ze vervuld van nieuwe vastberadenheid. Dit was de eerste keer van vele dat de Brannons zouden zegevieren. Het zou slecht zijn om bitterheid te koesteren jegens de andere familie, maar er zat vast en zeker geen kwaad in om deze zwaarbevochten overwinning te vieren.

1

Londen, Engeland, eind augustus 1818
Brannon Antiek & Co

Olivia kon bijna niet geloven wat haar zojuist was voorgesteld. Dit was de kans waarvan ze alleen maar had kunnen dromen.

Duizelingwekkende opwinding vermengde zich met bedwelmend ongeloof, en een kort ogenblik gloorde een oogverblindende flits van een volkomen nieuw bestaan – een bestaan waarin ze onafhankelijk was. Op zichzelf kon staan. Waarin ze nodig was en naar waarde werd geschat.

Ze keek naar de elegant geklede vrouw die voor haar stond: mevrouw Agnes Milton, de weduwe van haar vaders invloedrijkste klant. ‘Wilt u dat *ik* naar Cloverton Hall kom om uw collectie te taxeren?’

Mevrouw Milton verschoof de donzige Engelse dwergkees in haar armen voordat ze nonchalant de bleekgroene geitenleeren handschoen aan haar hand rechtstrok. ‘Ja. Mijn echtgenoot heeft me over u verteld – een jonge vrouw die assisteerde bij de waardebepalingen van haar vader en die meer van antiek wist dan elke leverancier die hij kende. Nu bevind ik me in een merkwaardige situatie en ik heb hulp nodig van iemand die verstand heeft van zulke zaken.’

Olivia raapte al haar moed bij elkaar en wierp een blik op haar oom Thomas, die momenteel de enige andere aanwezige was in de ontvangkamer van de winkel van Brannon Antiek. Thomas Brannon had het volledige eigenaarschap van hun bedrijf op zich genomen nadat haar vader vier jaar eerder

was gestorven. Nooit zou hij openlijk afkeuring tonen waar een cliënt bij was, maar zijn geloken linkeroog knipperde krampachtig en zijn lippen werden een smalle streep.

Olivia richtte haar gretige aandacht weer op de sierlijke, mollige vrouw die voor haar stond. ‘En uw verzameling – zijn dat chinoiseriestukken?’

‘Daar zijn er een paar van, maar de verzameling bestaat voornamelijk uit sieraden, schelpen en edelstenen. Ik heb ze rechtstreeks van mijn grootvader geërfd, die kapitein was op een Oost-Indiëvaarder. Alle stukken staan los van het bezit van de Cloverton-nalatenschap. Ik zou willen dat u de stukken catalogiseert en hun waarde taxeert, en als alles volgens plan verloopt discreet kopers zoekt.’

Olivia klemde haar handen achter haar rug in elkaar om haar stijgende enthousiasme te bedwingen. Stond haar droom op het punt om uit te komen? Werd ze uitgekozen om haar professionele reputatie?

Tientallen vragen speelden door haar hoofd, maar ze ving de scherpe blik van haar oom op. Sinds de dood van haar vader was ze gereduceerd tot weinig meer dan een assistent van Brannon Antiek & Co, en hij was erop gespitst haar dat niet te laten vergeten.

‘Misschien moet mijn oom meekijken,’ opperde ze met tegenzin. ‘Hij is goed op de hoogte van...’

‘In geen geval,’ snauwde mevrouw Milton. Haar hemelsblauwe ogen schoten vuur. ‘Mijn neef, de nieuwe heer van Cloverton Hall, heeft daar onlangs zijn intrek genomen, en hij mag hier niets van weten. Ik twijfel er niet aan dat hij zou proberen mijn recht op mijn verzameling aan te vechten en die op te eisen als de zijne. Als uw oom, een bekende antiekleverancier, op mijn uitnodiging in huis zou komen, komen er praatjes van, terwijl niemand vragen zou stellen bij uw aanwezigheid.’

Bang dat het aanbod voor haar neus zou verdwijnen, flapte Olivia eruit: ‘Het zal me een eer zijn om bij u op Cloverton

Hall te komen op elk moment dat u schikt, mevrouw Milton. U zult niet teleurgesteld zijn in mijn werk.'

Mevrouw Milton perste haar smalle lippen op elkaar en aaide met haar vrije hand de vacht van het hondje, alsof ze volkomen gewend was dat anderen zich schikten in haar wil. 'Ik ben blij dat te horen. Mijn neef gaat een logeerpartij organiseren om zijn vrienden kennis te laten maken met Cloverton Hall, en hij heeft mij gevraagd als zijn gastvrouw op te treden. Normaal zou ik weigeren mee te doen aan zo'n bespottelijke vertoning, maar ik zie het als een kans. U zult aanwezig zijn als mijn gast.'

Olivia had over dergelijke huispartijen gehoord – rijke mensen uit de hogere kringen die een voornaam landhuis binnenvallen en zich een dag of veertien tegoed doen aan luxueus vermaak. Ze had zich in haar wildste fantasieën niet kunnen indenken dat ze voor zo'n partij zou worden uitgenodigd.

'We vertrekken aanstaande woensdag. Eenmaal daar zult u deelnemen aan het amusementsprogramma en de activiteiten om geen argwaan te wekken, maar tijdens de ochtenduren en als de tijd het toelaat kunt u uw taxaties uitvoeren.'

Tientallen vragen kwamen op Olivia af. Ze had geen geschikte kleren. Hoe moest je je in zo'n omgeving gedragen? Maar dat kon allemaal worden opgelost. Ze was het niet alleen aan zichzelf, maar ook aan haar jongere zusje Laura verschuldigd om elke kans te grijpen om vooruit te komen.

'Wat de vergoeding betreft,' vervolgde mevrouw Milton, 'ik neem aan dat die hetzelfde zal zijn als bij alle andere transacties – u ontvangt een percentage van de aankoop prijs als een stuk verkocht is. In de tussentijd verschaf ik u kost en inwoning en passende kleding voor uw moeite.'

Olivia sloeg geen acht op de sneer naar de eenvoudige antracietgrijze bedrukte katoenen jurk die momenteel haar gestalte sierde, want het was niet belangrijk. Niets was belangrijker voor haar dan deze kans te grijpen. 'Ja, mevrouw.'

‘Mooi. Mijn kamenierster zal contact met u opnemen met andere relevante bijzonderheden en afspraken met u maken voor een bezoek van mijn modiste. Ik zal haar laten weten wat voor kleding u nodig hebt. Onthoud vooral goed dat dit met absolute discretie dient te worden uitgevoerd. Voor alle andere aanwezigen bent u simpelweg mijn gast.’

Mevrouw Milton groette hen gedecideerd, zeilde hun bescheiden pand uit en aanvaardde de hulp van haar livreeknecht om weer in haar rijtuig te stappen. Pas toen het sierlijk bewerkte voertuig met een schok in beweging was gekomen en stof deed opwaaien in de mistige middag, waagde Olivia het een vin te verroeren.

De sensatie dat haar leven op het punt stond te veranderen laaide in haar op – en ze was gretig om te beginnen.

*Ambitie plaatst twee rivalen lijnrecht tegenover elkaar.
Kan de zoektocht naar de waarheid hen verbinden?*

Het bedrog van Cloverton Hall

Alicia heeft van haar vader alles geleerd over antiek, en zou niets liever willen dan in zijn voetsporen treden als taxateur. Wanneer ze de kans krijgt om de privécollectie van Cloverton Hall te indexeren, grijpt ze die dan ook met beide handen aan. Op één voorwaarde: de indexatie moet in het geheim worden uitgevoerd tijdens een feest op het landgoed, zodat de nieuwe eigenaar van het huis er niet achter komt.

De nieuwe eigenaar wil de collectie echter verkopen en Lucas, de zoon van de belangrijkste antiekhandelaar van Engeland, houdt toezicht op de verkoop. Maar dan loopt hij tijdens een feestje Alicia tegen het lijf...

Als blijkt dat een deel van de collectie vervalst is, bundelen de twee zakenrivalen met tegenzin hun krachten. Het is aan Alicia en Lucas om te beslissen of ze niet alleen hun professionele reputatie maar ook hun hart op het spel willen zetten.

Sarah Ladd is gefascineerd door de Regency-periode en schrijft historische romans die geïnspireerd zijn op Britse klassiekers als *Pride & Prejudice* en *Jane Eyre*. Eerder schreef ze o.a. *De brief van Briarton Park* en *De erfenis van Hollythorne House*.